

Núria Chinchilla, en una de les seves sessions formatives. / IESE

L'empresa humana

Les aules universitàries són majoritàriament femenines. Però el món laboral no reflecteix aquest fet. Núria Chinchilla també vetlla pel curs *Dona i lideratge. Competències directives, networking i negociació*. Conciliació? «Potser el millor seria parlar d'integració, perquè la conciliació suggereix enfrontament de contraris. I no ho són. Més que de conflicte ara es parla d'enriquiment mutu».

Chinchilla es dedica a aquests temes des de fa onze anys. «En un principi no hi estava interessada: per ser dona m'havia de dedicar a les dones? Però veia que moltes participants en els nostres programes tenien un gran èxit professional i la seva vida familiar i personal era un desastre. No podia ser que sabessin prendre decisions i que per al millor negoci, la seva vida, no».

La vida és una, diu, però es

viu fragmentadament... «El que tira de la vida sol ser allò en què et reconeixen, et paguen i t'aplaudeixen. Mentre no tinguem clar que hi ha altres aspectes de la vida que han d'estar a la nostra agenda, acabarem *fagocitats* per la feina».

De fet, tot comença per un mateix. «Fins que no tens clar per què estàs a la vida, com prioritzes, com ets operatiu... Les ulleres que tenim per veure la realitat empresarial depenen de les ulleres que tenim per veure la realitat personal. Si als altres els veiem com *animalons* als quals tenir contents amb un sucre de tant en tant, tindrem un estil de direcció. I si els veiem com una persona completa amb les seves necessitats, il·lusions i pors, i responsabilitats fora del treball, serà un altre estil de direcció. Parlem molt de les empreses tòxiques, dels directius tòxics. Són aquells que no permeten que la gent que hi treballa tin-

gui vida després de la feina».

«També parlem dels *sostres*. El sostre de vidre és el que es posa la dona, no perquè no tingui capacitat o perquè no vulgui, sinó perquè anticipa conseqüències, què passarà segons on arribi, amb les persones que estarà... I si troba que no hi ha massa crítica per al canvi, es planteja: 'Per què he d'entrar en això? Acabaré devorada per aquest estil; no m'interessa'. I els homes? «Cada vegada hi ha més homes, joves, que fan el mateix i diuen: 'No gràcies'. I és el gran problema de les empreses avui dia. Què volen les persones? Una vida més harmònica, més equilibrada, i no guanyar tants diners».

«Entre homes i dones hem de repensar com volem muntar l'empresa. No determina, però sí influeix en gran mesura en com és la nostra vida, tant pel que ens paga com pel temps que ens deixa».